

[Finansministeren]

nologier. Vi ønsker at liberalisere og forenkle bl. a. dér, hvor det kan fremkalde nye private investeringer, uden at det skader miljømæssige eller planlægningsmæssige hensyn. Vi ønsker at give statsvirksomhederne større frihed og større ansvar, fordi vi er overbevist om, at det vil fremme deres interesse for profitable investeringer, investeringer, som kan give beskæftigelse også i det længere forløb.

Så vil vi i øvrigt – og det er jo også en vigtig del af vores investeringsfremmende program – gennem en hurtigere myndighedsbehandling og en mere liberal holdning udløse store produktive investeringer. Det gælder bl. a. på energiområdet, i transportsektoren og i kommunikationssektoren.

Vi kan jo eksempelvis alle sammen erindre, hvad der ligger af uafklarede beslutninger. Hvad ligger der ikke af uafklarede beslutninger vedrørende varmforsyning, udbygning af elværker og udbygning af telekommunikation? Mange af disse beslutninger skal træffes og finansieres af private eller koncessionerede selskaber uden om statskassen. Mange af dem vil også blive truffet og iværksat i det øjeblik, der i dette folketing eller i administrationen er truffet nogle afgørelser. Vi ved, at nogle af disse afgørelser afventer mediekommissionens betænkning eller andre overvejelser, men det er da en af de måder, hvorpå vi hurtigst kan iværksætte en bølge af investeringer, uden at det belaster de statslige finanser.

Eller hvis jeg må nævne et andet område, så mener vi, der er brug for en dialog og en aftale her i folketinget, som sikrer, at vores u-landsbistand i højere grad kan forenes med danske virksomheders ønsker om eksport af know-how og af produkter.

Endelig – og det vil jeg da godt understrege her – er der da også i vores program for investeringsfremme elementer, som hurtigt vil påvirke investeringsmulighederne, de reelle økonomiske muligheder i virksomhederne og på kapitalmarkedet, og det er selvfølgelig især de forslag, der vedrører det skattemæssige.

Det er klart, at hvis regeringen havde mange penge til rådighed, hvis der var overskud på statsfinanserne – lad os nu arbejde med den i hvert fald helt hypotetiske situation – så kunne vi have bevæget os ud i et stort skattelettelsesprogram. men det har vi ingen muligheder for. Vi har imidlertid mu-

lighed for inden for begrænsede rammer at lette vilkårene både for de hundredtusinder af personligt drevne virksomheder, som vi gerne vil give bedre opsparings- og finansieringsvilkår, og for de mange aktie- og anpartsselskaber, som vi gerne vil give bedre muligheder for at udvide deres ansvarlige kapital. Men det gælder så sandelig også – og det er derfor også en del af vores investeringsfremmeprogram – om at interessere de mange lønmodtagere, som leder efter en mulighed for at deltage i erhvervsaktiv opsparing.

Jeg nævner disse ting, fordi det er vigtigt at huske på, at bag hver eneste investering og bag etableringen af hver eneste ny arbejdsplads må der nødvendigvis ligge en tilsvarende opsparing. Det er det, vi beskriver i vores program for investeringsfremme, og alle ved jo, at staten ikke længere er i den situation, at den kan stille en sådan opsparing til rådighed. Logikken fortæller os derfor, at den nødvendige kapital må tilvejebringes gennem en opsparing i virksomhederne og blandt lønmodtagerne, og derfor lægger vi så megen vægt på i den skattemæssige del af investeringsfremmeprogrammet at stimulere netop til en øget kapitaldannelse både blandt lønmodtagere og blandt selvstændige.

På det punkt ville regeringen gerne være gået videre; hvis den havde haft de økonomiske muligheder for det, kunne vi godt have stillet mange, mange flere stimulanser op, men vi mener, at det, vi foreslår, vil kunne give virksomhederne en større egenfinansieringsevne. Sammen en lavere rentesats er det væsentlige forudsætninger for at få gang i den beskæftigelse, som både forespørgerne og regeringen er optaget af at sætte gang i.

Så kan man selvfølgelig stille nogle yderligere spørgsmål, og man kunne tænke sig, at de lød sådan: hvor mange arbejdspladser vil regeringens politik kunne skabe i 1983 og 1984? Hvordan kan vi være sikre på, at det vil gå sådan? Og hvad vil staten selv gøre for at skabe flere arbejdspladser i den offentlige sektor?

Det sidste spørgsmål kan jeg besvare klart nok, og det har jeg også gjort i forbindelse med de samråd, der har været i forskellige folketingsudvalg, ligesom jeg sagde det i går i spørgetiden: staten har ikke til hensigt at ansætte flere end dem, der ansættes på